

Vzpomínka na prim. MUDr. Antonína Wierera

Vzpomínka osloví především lékaře Západočeského kraje. Dříve narození pana asistenta a později primáře znali jistě z příspěvků do našeho časopisu a z četných vystoupení na schůzích Společnosti. Těžko se lze smířit s odchodem přítele, kolegy, učitele, spolupracovníka i bezprostředního nadřízeného. Především jsem se od něho naučil venerologii a publikovali jsme společně nejméně dvacet prací s tematikou laboratorní diagnostiky a její modernizace. Kolega působil na kožní klinice již v době studií, později pracoval jako sekundární lékař a posléze jako asistent. Mnoho absolventů i spolupracovníků z ostatních klinik si jistě na něho vzpomene jako na laskavého a výborného učitele, který byl vzorem a příkladem vysokoškolského učitele, příp. i examinátora. Na výši byly především jeho odborné teoretické i praktické znalosti. Měl nejen přirozenou vysokou inteligenci, uplatňoval i příkladně zdravý selský rozum a kdo jej znal blíže, mohl obdivovat jeho široký všeobecný rozhled. Uměl německy, velmi dobře anglicky a v pozdějším věku se naučil švédsky. Pro svůj smysl pro humor nezkažil také žádnou zábavu. Postupným vývojem na klinice, po emigraci prim. Patejdla, se stal zástupcem přednosta. I když se přednosta snažil o uskutečnění dalšího vývoje směrem k habilitaci, nebyl u soudruhů optimálně zapsán a navíc bytostně nesnášel všechna ta nemožná politická ško-

lení a celý vývoj za minulého režimu. Zejména proto odešel pracovat na Jihozápadní dráhu jako vedoucí lékař pro dermatovenerologii, kde jsme rovněž spolu léta prováděli praktickou dermatologii. Měl štěstí a jistě i radost, že obě děti s vyznamenáním vystudovaly naši LFUK. Dcera se posléze provdala do Švédska, kde úspěšně pracuje jako vedoucí dermatolog.

Tím, že v posledních letech přesídlili s manželkou z Plzně za synem, který působí jako primář neurologického oddělení v Č. Budějovicích, jsme bohužel ztratili úplně bezprostřední a dříve poměrně častý kontakt. Velice toho lituji, protože pan primář byl vždy studnicí informací z prostředí medicíny, zejména o dřívějších společenských i pracovních vztazích i osobnostech Plzně a okolí a především pro nás z již vzdáleného období válečných let a těsně po válce. Tak bohužel zjišťuji, že se nám tyto historické zajímavosti definitivně již ztratily.

Toníček zemřel zcela náhle ve věku 86 let po večerní procházce s manželkou s radostí z nového pravnoučka Toníčka a v rodinné pohodě svých dvou dětí, 5 vnoučat a 3 pravnoučat.

Prosím, kdož jste jej znali, věnujte příteli a našemu kolegovi svoji vzpomínku.

Prof. MUDr. Vladimír Resl, CSc.